

knäböj

När jag tränade knäböj så knäppte det till i knäna. Jag tittade mot dig och undrade om det var du som knäppt med fingrarna, men så var inte fallet. Det var onekligen mitt knä som orsakade det knäppande, krasande ljudet.

Jag blev tvungen att vila. Jag valde gästrummet, eftersom det var det enda rummet där fönstret vette ut mot gården. Där kunde jag se dig träna hela dagarna, följa din process, se hur du orkade mer, dag för dag. Ibland gjorde du grimaser mot mig: det var roligt den första gången, men inte den tolfte. Jag log ändå, för när du inte var där utan tog en jogginggrunda, kände jag mig ödelagd, ogjord, ensam. Jag behövde inte ens längre röra på knät. Det knäppte regelbundet, nästintill rytmiskt, som en trumma, eller en sekundvisare.

Det hade gått lång tid utan någon som helst förbättring i sikte. Dina grimaser hjälpte uppenbarligen inte. Jag undrade till och med om blotta åsynen av dig ens var nödvändig för min fortsatta hälsa. Jag sa ingenting till dig, men kanske märkte du det. Du började allt oftare ta joggingturer.

Jag blev glad när jag fick besök av en fluga. Jag följde dess rörelsemönster i rummet. Den förflyttade sig genom att gå eller springa och kilade ofta omkring på ett hoppande vis, blandat med kortare flygturer. Oftast dunsade den mot fönsterrutan, i riktning mot dig. När någon annan betraktade dig, kunde jag med ro vända mig mot väggen.

En dag kom du in i rummet med en gigantisk ryggsäck. Du sa att du skulle iväg på en lång joggingresa. Du skulle dit Götaland delas i Östergötland och Västergötland, till Vättern. Du visste inte hur länge du skulle bli borta. Den genomsnittliga tiden en vattendroppe behöver för att lämna Vättern är 62,5 år. Ur din ryggsäck drog du upp några hopknycklade papper. De var från kommunen. Du bad mig skriva under. Det gällde hemtjänst. De ska komma tre gånger om dagen, sa du.

Det kom olika människor varje gång. De luktade rök. Vissa var trevliga, andra inte. Det spelade ingen roll. Jag hade svårt att koncentrera mig på vad de sa, det knäppande ljudet i knät överröstade allt annat som försiggick i rummet. Jag fick mat från mikrovågsugnen, på en bricka i sängen. Jag brukade spara lite sås till flugan. En gång i veckan fick jag duscha. Det rullades då in en vit lift med hjul, samt en grön sele. De lyfte mig från ryggen uppåt, så jag fick sitta på sängkanten. Sedan spände de fast selen under mina armar med hjälp av olika remmar och öglor. De såg alltid stressade ut när det gjorde detta. På liften fanns en fjärrkontroll, som de använde för att hissa upp mig. Det gick långsamt, men så småningom hamnade jag i stående ställning. Jag blev då skjutsad till badrummet, dit jag blev nedsänkt på en grå plaststol och sedan duschad.

Ju längre tiden gick, desto mer började jag känna igen människorna som besökte mig. Personen som oftast kom kallade sig Roberto. Han pratade mycket om Chile. Jag introducerade Roberto till flugan. Han skrattade, och strök mig längs min kind.

Jag fick ett brev från dig. Det fanns också ett fotografi. Du satt vid ett tält, och åt ravioli ur en konservburk. Du gjorde en grimas. Några japaner hade tagit det, sa du. De hade skrattat samtidigt. Du skrev att du aldrig tidigare varit såhär lycklig i ditt liv. På dagarna joggade du runt sjön, så långt du orkade. På nätterna bildade du läger, satte upp ditt tält och ordnade en brasa. Sedan fiskade du, det fanns tydligen abborre, gädda, gös, harr, lake, lax, röding, öring och signalkräfta. Var fiskelyckan dålig fanns alltid blåbär i skogen, eller så blev du bjuden på ravioli av förbipasserande friluftsmänniskor. Du skrev att du förmodligen inte skulle återvända. Att du hade bestämt dig för att bosätta dig vid Vättern. Där fanns tillräckligt att utforska för en hel livstid, tyckte du. Visingsö hade till exempel regelbundna bilfärjeförbindelser med Gränna. På sommaren trafikerades sjön av ångfartyget S/S Trafik. Även båtar längs Göta Kanal korsade Vättern. Längs östra sidan gick motorvägen Vätterleden, ett avsnitt av E4. Där hade du inte ens varit ännu. I anslutning till motorvägen söder om Gränna låg Gyllene Uttern, ett hotell med restaurang som hade utsikt över Vättern. Du funderade på att äta frukost där någon gång. Längs västra sidan gick länsväg 195 och riksväg 49.

Jag fick besök av en läkare. Han ursäktade sig över att det dröjt så länge innan han kunnat komma. Han pratade om handläggning, diagnosticeringstider och sitt sommarhus, samtidigt som flugan satt på hans huvud. Jag förstod inte sambanden. Sedan följde undersökningen. Han knackade, klämde och lyssnade på knäet. Efteråt sa han att ljudet skulle kunna bero på små gasbubblor i kroppen som ger ifrån sig ett knäppande ljud. Men det var ingen förklaring till varför jag hade så svårt att röra mig. Han fortsatte genom att förklara en annan teori, vilket var att ljudet berodde på en liten upphakning eller ojämnhet i knäet. Egentligen var detta mer sannolikt, eftersom all eventuell fri gas i kroppen tas upp med tiden. Men det var någonting som sällan var skadligt, och förklarade inte heller mina svårigheter. Jag hade sedan länge slutat lyssna. Jag hörde bara enstaka ord. Ledyta, ledvätska, slem säck, vakuum. Och så var han borta.

Flugan var död. Jag hittade den på nattduksbordet, upp och nedvänd. Det ryckte fortfarande lite i benen på den. Roberto hjälpte mig att begrava den. Han tog upp mig i selen och satte mig i rullstolen. Han grävde ner flugan på gården samtidigt som jag såg på. Han höll ett mycket vackert tal, och avslutade med att sjunga en sång på spanska. Den hette La golondrina och handlade om saknad.

Efteråt skjutsade Roberto mig på en promenad. Vi plockade blåbär i skogen.